

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Francesc Romeu

Capellà i periodista. Professor de la URL
i rector de la parròquia de Sant Francesc d'Assís
de Barcelona

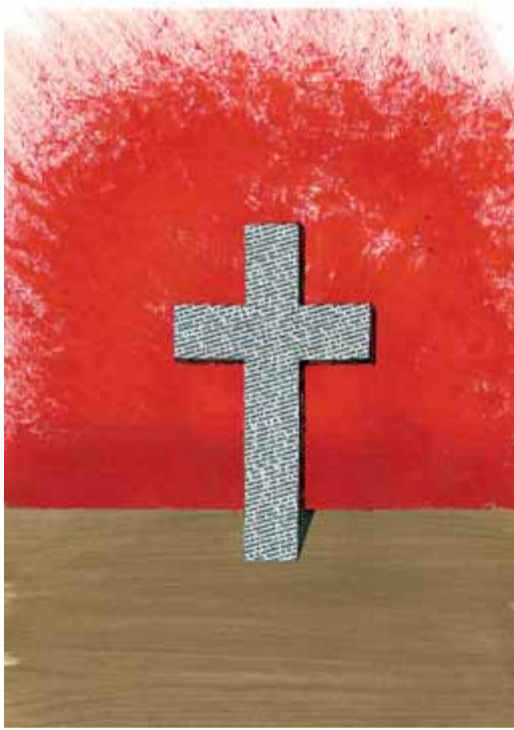
Volem bisbes dialogants

L'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola avui no sols ha d'escollir qui serà el seu president durant els propers tres anys sinó que també ha d'escollir el vicepresident i els responsables de les diverses comissions episcopals. I encara més. En el fons, com cada tres anys, també és l'elecció d'un model i d'un to de direcció de l'episcopat a Espanya. Un model més o menys presidencialista i un to de president més crispat o més moderat. Tot i que la cúpula de l'episcopat ja havia posat del febrer al març les eleccions episcopals, perquè no hi hagués interferències amb les eleccions generals, la veritat és que al final han coincidit en el temps i potser en el to.

EL QUE SEMBLA EL MÉS NORMAL I EL MÉS natural seria que l'actual president, l'arquebisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, renovés per a tres anys més. Així ho han fet tots els presidents anteriors, que sempre han renovat (Díaz Merchán: 1981 i 1984; Suquia: 1987 i 1990; Yanes: 1993 i 1996; i Rouco: 1999 i 2002). Només hi ha hagut el cas de Tarancon, que ho va ser en tres mandats (1972, 1975 i 1978). I això és el que es pretenia fa tres anys, que el cardenal Rouco també renovés per a un tercer mandat. Però –segons els estatuts– per a aquesta segona renovació no n'hi ha prou amb la majoria de la meitat més un sinó que es necessiten les dues terceres parts dels electors. Aleshores Rouco s'hi va acostar moltíssim però no ho va aconseguir i, com que el seu sector no tenia cap pla alternatiu, va aparèixer la figura de Blázquez a la presidència. I es va deixar la vicepresidència per al cardenal de Toledo, Antonio Cañizares, com a consolació.

NO EXCLOC, DE CAP DE LES MANERES, que ara hi hagi bisbes que vulguin esmenar aquesta pàgina de la història i vulguin tornar, ara sí, amb la meitat més un, al cardenal Rouco. Durant aquests anys, Rouco no sols no ha perdut adeptes sinó que fins i tot ha guanyat nous bisbes, que ara sí que el votaran a ell. Per exemple, el qui ell va escollir com a secretari i portaveu de la Conferència Episcopal i que ara és un flamant bisbe auxiliar de Madrid, l'exjesuïta Juan

“El que sembla el més normal i el més natural seria que l'actual president, l'arquebisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, renovés per a tres anys més. Així ho han fet tots els presidents anteriors, que sempre han renovat”

FRANK JENSEN

Antonio Martínez Camino; o el seu nebot, el bisbe de Lugo, Alfonso Carrasco Rouco, ordenat el mes passat. A més, durant aquests tres anys el cardenal Rouco pràcticament ha continuat fent de president dels bisbes espanyols, ja sigui utilitzant el protagonisme imperant del seu adlèter Martínez Camino, o aprofitant la centralitat de la seu de Madrid o els seus galons de cardenal. Certament a Roma escolten més un cardenal que a l'arquebisbe de Bilbao, encara que aquest sigui president de la Conferència Episcopal i que tots dos parlin amb Benet XVI en alemany. L'única cosa que pot tenir en contra el cardenal Rouco és el seu caràcter hostil en una època de forta crispació política, una cosa que no agrada gens als bisbes de les perifèries (de Catalunya, del País Basc i alguns d'Andalusia), però que emociona fins a l'extrem els bisbes de la centralitat hispànica que beneeixen la COPE.

PER LA SEVA BANDA, RICARDO BLÁZQUEZ, a part de la tendència a la reelecció, té a favor el to moderat, dialogant i conciliador, que li ha valgut la consideració de la gent del País Basc i també de molts bisbes. I no sols el to sinó que ell també pretén un nou model de presidència de la Conferència Episcopal Espanyola, que no sigui tan presidencialista i que aposti més pel consens de forces a dins de l'episcopat. Dit d'una altra manera, que sigui més important l'assemblea reunida i que treballa que no pas el president i les seves pròpies anàlisis. L'herència d'un president fort i que intervé a títol personal en els conflictes va ser un model que ens va anar molt bé durant la Transició, de la mà del cardenal Tarancon (del 1972 al 1981), però ara, en èpoques d'una democràcia ja tan consolidada, els protagonismes personalistes fan més mal que bé i ofeguen més que no pas esperen. Només esperem i desitgem que avui els bisbes en cinc segons no tirin per l'aiguera –una vegada més– el treball de molts dies i de molts homes i dones, creients i (fins i tot) no creients, que en el dia a dia defensen el cristianisme en molts llocs i institucions amb postures molt més dialogants que les dels mateixos bisbes. Ens consta que en aquests moments el mateix Vaticà aposta per unes postures molt més moderades.

EN DIRECTE
Llavors

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Els humans, com qualsevol altre ésser viu, alterem el medi ambient. La nostra capacitat tecnològica, que ens és biològicament intrínseca, ens converteix en l'espècie que més el modifica. Actualment, l'economia industrial n'és la causa principal, però ho fem des de la revolució neolítica, guanyant espais de conreu i pastura. I atesa la qualitat de vida que tot això ens permet, no hi podem renunciar. Aquesta activitat ha provocat la pèrdua del 95% de la diversitat de plantes conreades, la majoria aquestes darreres dècades. No és sorprenent, atès que les noves varietats són molt més productives i rendibles. De tota manera, el recursos genètics de la resta són imprescindibles per poder fer front a necessitats futures, com les derivades del canvi climàtic que la nostra activitat provoca. Aquesta ha estat la intenció del govern noruec en crear el principal banc de llavors planetari, excavat a Svalbard, prop del pol Nord.

De tota manera, la degradació del medi ambient ja ha començat a perjudicar l'economia, i per això els mateixos sectors econòmics s'han començat a veure forçats a protegir el medi ambient. Aquest fet ha estat detectat pel Worldwatch Institute, que al seu informe *L'estat del món 2008* ha destacat que “les llavors d'aquesta nova economia ja estan plantades”. Però els agricultors saben molt bé que no n'hi ha prou de plantar llavors; cal abocar recursos i estímuls perquè fructifiquin i es reproduïxin. Per mantenir la nostra qualitat de vida necessitem conservar tant el medi ambient com l'economia, però sense integritats ecològiques ni mercantilistes.

“Ha mort Bernat Dedou, filòsof”

Bernat Dedou

Filòsof

L'Alquimista ha mort, sense perdre la flama. Teníem ben assumit que molts filòlegs eminents hauran de llegir-lo per primera a vegada, a corre-cuita, per retre-li homenatges, després d'haver-

lo desestimat durant tants anys; també havíem acceptat, estoics militants, que el Teatre Nacional mantingui una quota habitual per a amics, coneguts, i saluats... on ell, un dels nostres grans dramaturgs, no hi figurí; fins i tot ens havíem preparat per digerir de nou una lectura vellutada de la seva obra, seguint el català costum de caricaturitzar els nostres histriots més seriosos, com ara Xènius o Dalí...

Però no tenia previst –perdonin la ingenuïtat– que davant de la seva tomba, al darrer comiat, veuríem com la instància més alta del país li transformava repetidament el cognom matern, convertint-lo en Febrer o Fabré. No demano que el senyor Montilla conegui els nostres literats com cal (hom és naïf, no del tot imbècil) però aquesta deixadesa implica, simplement, defecar sobre el passat cultural amb una

impunitat ben superba. No apel·lo a orgulls patriòtics sentimentals, president; només demano respecte pels escriptors que ens han fet alguna cosa més que un tros de terra inert. Som encara Palau i Fabre, perquè –com diria Blai Bonet– tenim aquella tossuderia tan catalana “de voler ser”. Fills de Lluï, n'estudiem el pensament amb devoció, aquí a l'estranger, perquè a casa diuen que no interessa. Sal-

vem aquesta llengua tan bella des d'un exili etern, Molt Honorable, perquè som tan idiotes que no volem viure en un país ple de trens d'alta velocitat, però amb poetes i líders de baixa volada. No cal que passi ànsia; seguirem insistint, fins i tot a risc que –indefensos, dins la pròpia tomba– el tubercle de torn ens dispari, impune: “Ha mort Bernat Dedou, filòsof”. bernatdedou@gmail.com